

Časopis žiakov a učiteľov Základnej školy Jána Čajaka

O k i e n k o

september 2023/marec 2024, číslo 117

Naďa Jovanovičová, 8.a

OBSAH

- Úvodník (z pera redaktorky Okienka)	2
- Výročia- slávny rozprávkar a poviedkar (otčím a nevlastný syn)	3-5
- Siedme stretnutie slovenských dolnozemsých žiakov	6-7
- Z mimoškolskej činnosti	8-9
- Z pera žiakov 3.a triedy	10-11
- Ocenené literárne práce – Dobrá kniha nemá koniec	12-13
- Detský týždeň	14
- Výtvarný žiacky tábor Makovička	15
- Из наших свесака	16
- Komiks - Капетан Цон Пиплфокс - Звоно	17
- Fotozábery	18-19
- Čo ma bolí, čo ma páli	20-22
- Čo dokáže pekné slovo	23
- Prelínanie minulosti so súčasnosťou	24-26
- Radosti a slasti puberty	27-29
- Komiks - Хайдужи	30
- Včielka Meduľka	31-34
- Učitelia a žiaci cez kľúčovú dierku	35-36
- Дан Светог Саве	37-38
- Zaujímavosti – kreatívna tvorba	39
- Komiks – Биберче	40
- Komiks – O veternom kráľovi	41

Časopis žiakov a učiteľov ZŠ Jána Čajaka v Petrovci (občasník)
Sládkovičova č.2, Báčsky Petrovec

Redakcia Okienka

Nad'a Jovanovićová (hlavná redaktorka)
Andrea Danková
Siomona Sýkorová
Zara Hansmanová
Marek Šul'an
Andrej Andrijašević
Valentína Bád'onská
Nina Budíková

Mária Andrášiková, prof. (vedúca novinárskeho krúžku)
Jarmila Pantelićová, prof.
Branislava Bukvić, prof.
Nataša Pašćan Mrdak, prof.
Miluša Snidová, prof.

OKIENKO VYDÁVA A TLAČÍ NOVINÁRSKY KRÚŽOK

Všetkým autorom za nezištný súhlas publikovať ich práce ďakuje REDAKČNÁ RADA

AHOJTE OKIENKARI!

A už je tu! Nové číslo Okienka! Okienko Vám ponúka retrospektivu toho, čo sa na našej škole udialo od 1. septembra až po dnes. A tak v tomto čísle na vás čaká pútavé čítanie plné zaujímavých postrehov, myšlienok a humoru.

Najprv sme privítali nasledovnú generáciu prváčikov. Hneď potom sa konal 7. ročník seminára s medzinárodnou účasťou žiakov a učiteľov z Nadlaku (Rumunsko), Békešskej Čaby (Maďarsko), Iloku (Chorvátsko) a našej školy. Je tu aj bohatá mimoškolská aktivita. Výtvarnícke schopnosti a šikovnosť sme si skúšali na výtvarnej kolónii Makovička, ktorá každoročne prebieha v našej škole. Za nami je aj úspešná účasť na literárnych súbehoch Čo dokáže pekné slovo, Známe osobnosti vojvodinských Slovákov či na literárno-výtvarnom súbehu Dobrá kniha nemá koniec, kde naši žiaci získali ocenenia. Pripomenieme vám aj výročia našich dvoch významných osobností, najlepšieho ľudového rozprávära a poviedkara - otčima a nevlastného syna. Ktorá je tá dvojica?! Nuž prezradí Vám Okienko.

Dosť toho je už za nami, ale i hodne toho nás ešte čaká...Tak si teda spravte pohodu a prelistujte si náš časopis. Prajeme pekné čítanie!

Nad'a Jovanovičová

VÝROČIA - slávny rozprávkar a poviedkar (otčím a nevlastný syn)

195. výročie narodenia Pavla Dobšinského (16. 3. 1828)

„Kde bolo, tam bolo, kde sa voda sypala a piesok sa lial...“ Kto z nás by nepoznal čarovné slová z rozprávok? A práve tie od Pavla Dobšinského (†57) sú jednoznačne najkrajšie.“

Pavol Dobšinský – pedagóg, spisovateľ štúrovskej generácie, zberateľ a vydavateľ ľudových rozprávok, prekladateľ, publicista, redaktor, kritik, folklorista, básnik, literárny historik.

Narodil sa 16. marca 1828 v Slavošovciach vo vtedajšom Uhorsku ako prvé z ôsmich detí v rodine evanjelického farára a učiteľa. Začiatky jeho literárnej tvorby sa datujú ešte od čias štúdia na evanjelickom lýceu. Okrem písania básní sa venoval aj prekladom (francúzština, angličtina) zo svetovej poézie. Spolupracoval na vydávaní Zborníka slovenských národných piesní, povestí, prísloví, porekadiel hádok, hier, obyčajov a povier. Ťažisko jeho činnosti je však vo folkloristike. Spolu s A. H. Škultétym zostavili a vydali súbor 64 rozprávok pod názvom Slovenské povesti. Krátko pred smrťou vydal 90 rozprávok pod názvom Prostonárodné slovenské povesti. Tieto zbierky sú základným a dodnes reprezentatívnym dielom slovenskej folkloristiky.

Ako evanjelický farár pôsobil v Revúcej, Brezne a v Bystrom pri Rožňave. Neskoršie prednášal na Katedre slovenskej reči a literatúry na evanjelickom lýceu v Banskej Štiavnici a po roku 1861 bol evanjelickým farárom v Drienčanoch, kde žil až do svojej smrti (22. *októbra* 1885).

V dedinke Drienčany po Dobšinskom ostala dvestoročná fara, v ktorej 24 rokov pôsobil a napísal tie najkrajšie poklady. Návštevníkom je sprístupnená a tak na vlastné oči môžu vidieť izby a repliku stola, kde sa zrodila Zlatovláška, Laktibrada, Popolvár, ale aj malý nezbedník Janko Hraško. Nechýba v nich dobový nábytok a písací stôl, na ktorom Dobšinský písal svoje rozprávky. "Nikdy som ho nevidela písať po sediačky, vždy len v stojí. Po

miestnosti sa vždy prechádzal hore dole, a tak písal svoje diela. Vraj sa mu lepšie rozmýšľalo. Som si istá, že v sede by nenapísal nič," prezradila manželka Adela (matka Jána Čajaka st.), ktorá tvrdila, že práve to bolo úspechom jeho rozprávok.

„Mnohé, čo dnes cvendží slávou a šíravami sveta, časom vybledne ako staré plátno, ale Dobšinského povesti budú, kým bude slovenská reč,“ hovorí spisovateľ Peter Glocko, ktorý sa slávnemu rozprávkari venuje od roku 1964.

---

160. výročie narodenia Jána Čajaka (19. 12. 1863)

Ján Čajak (pseudonymy Aliquis, Ján Drienčanský, Michal Kopanický, Nihil, Strýčko Ján a iné) – slovenský spisovateľ, učiteľ, prekladateľ, syn štúrovského básnika Janka Čajaka. Narodil sa 19. decembra 1863 na evanjelickej fare v Liptovskom Jáne na Slovensku. Základné vzdelanie získal u **otčima Pavla Dobšinského**. Pre svoje národné „panslávské“ presvedčenie mal stále problémy a tak v roku 1893 na pozvanie evanjelického farára Karola Medveckého, svojho ujca, prišiel z Liptova na Dolnú zem, najprv za učiteľa do Selenče. Po šiestich rokoch sa presťahoval do Petrovca, kde našiel svoj trvalý domov. Tu sa stal jednou z ústredných osobností kultúrneho a osvetového života Báčskeho Petrovca a vojvodinských Slovákov v prvej polovici 20. storočia.

Čajak sa podieľal na vzdelávacej a vychovávateľskej činnosti detí a dospelých a zaslúžil sa tu aj o založenie Slovenského gymnázia. Venoval sa osvetovo-výchovnej práci, zostavoval a redigoval učebnice pre slovenské školy, pripravoval časopis Národná jednota, vydal prácu Dejepis Slovákov a pokračoval v literárnej tvorbe. Pred 120 rokmi na výzvu Petrovského spevokolu napísal svoju prvú poviedku *Predaj hory*. Prvá kniha próz – *Tri rozprávky* vyšla v roku 1907 a po nej nasledovali ďalšie literárne diela *Suchoty*, *Vohľady*, *Vysťahovalec*, *Strýc*

Miško, Pred oltárom, Zápisky z rukojemstva a iné. Po založení Matice slovenskej v Petrovci, pôsobil ako predseda Literárneho a etnografického odboru MS v Juhoslávii. Vďaka jeho intenzívnej osvetovej a kultúrnej činnosti sa v Petrovci vytvorilo veľmi silné slovenské centrum.

Ján Čajak zomrel v Báčskom Petrovci 29. mája 1944. Pochovaný bol na petrovskom cintoríne.

Základná škola v Báčskom Petrovci bola roku 1958 pomenovaná menom Jána Čajaka a pri príležitosti 150. výročia narodenia na nádvorí novej budovy Základnej školy Jána Čajaka bol odhalený pamätník.

"Roku 1893 som opustil krásny Liptov a usadil som sa na rovnej žirnej Báčke. Stal som sa učiteľom v Selenči. Do Selenče som prišiel začiatkom decembra. Počasie bolo chladné, hmlisté, blata hojnosť a všetko také bezfarebné, možno riečť tmavopopolasté. Aký rozdiel medzi Liptovom a touto jednotvárnou rovinou! Vzdychol som si a vzbudila sa vo mne túžba vrátiť sa do rodného kraja. Čo ma prekvapilo, bolo nebo. Utešené, bezhraničné, slobodné, jasavé nebo. Podobá sa ohromnej, vysočinou nezastretej kupole.

Ale prišla jar. Slnčný jas, fatamorgána, nedozerné zelené more a v čom kde-tu v diaľke biele štíhle veže dedinských kostolov, spev škovránkov, sneh rozkvitnutých višieň, vôňa rozkvitnutých agátov, spev oráčov, utešený východ a západ slnka, krúženie orla v modrej, slnečnými lúčami osvetlenej výšine, klepot bocianov, pohyb krídel veterných mlynov, večerný zhon mládeže, ťahavý zvučný spev dievok, zvuky tamburíc a harmoník a tajomný zvuk prírody, všetko to si ma prisvojilo. Kol'ká premena! Zelené more premení sa na zlaté, a na ňom počne sa neobyčajne šum práce. Nad morom farieb dvíha sa pohorie Fruškej Gory a pod ňou sa ligoce mohutný široký Dunaj, lemovaný priestranným pásom vrúb, osík a iného stromovia."
(Spomienka Jána Čajaka na príchod do Selenče)

SIEDME STRETNUTIE SLOVENSKÝCH
DOLNOZEMSKÝCH ŽIAKOV
**MLADÍ DOLNOZEMCI – TVORBA
A PRIATEĽSTVO PREDOVŠETKÝM**
(TVORIVÉ DIELNE NA UDRŽIAVANIE
SLOVENSKOSTI) V PETROVSKEJ ŠKOLE

Od 14. – 15. septembra 2023 v petrovskej škole prebiehal v poradí 7. ročník seminára s medzinárodnou účasťou žiakov a pedagógov z Nadlaku (Rumunsko), Békešskej Čaby (Maďarsko), Iloka (Chorvátsko) a hostiteľskej petrovskej školy (Vojvodina, Srbsko). Úhrne 40 žiakov a 11 pedagógov sa zúčastnilo tohto jedinečného dolnozemskeho podujatia.

Zoznamovanie sa začalo na školskom ihrisku vo štvrtok poobede hrou Medzi štyrmi ohňami, čo je zložitejšia verzia tradičnej vybíjanej. Druhý deň si už všetci spolu ako dobrí kamaráti po privítaní riaditeľkou základnej školy Zdenkou Dudičovou pozreli, ako vyzerá výuka v báčskopetrovskej škole. Po obchôdzke školy a školského areálu žiaci usilovne pracovali v dvoch dielňach dramatickej a

výtvarnej a tí, ktorí majú radi pohybovú činnosť hľadali rozptýlenie v športovej dielni. Potom prišla na rad i Šípková Ruženka. Spoločne si prečítali túto známu slovenskú ľudovú rozprávku a začali sa pripravovať na krátke divadelné predstavenie. Rozhodli sa, že si sami vyrobia bábk. Začalo sa kreslenie, maľovanie, strihanie jednotlivých postáv rozprávky. Keď boli hotoví a spokojní so svojimi výtvormi, navštívili Gymnázium Jána Kollára so žiackym domovom. Po chutnom obede nastal čas na odohranie krátkeho predstavenia. Úlohy si rozdelili a Šípkovú Ruženku zbavili kliatby (https://youtube.com/watch?v=vc80MjgC3-k&si=Cqec_svqrKTgv6FT). Koncom dňa už aj zabudli, že ešte predchádzajúci deň hľadali slovenské slová a vety vo vzájomnej komunikácii. A tak spoločnými silami mladí dolnozemci vzdali poctu rodnému jazyku – našej ľubozvučnej slovenčine.

Projekt Mladí dolnozemci – tvorba a priateľstvo predovšetkým (tvorivé dielne na udržiavanie slovenskosti) zameraný je na udržiavanie a rozvoj národného a jazykového povedomia a kultúrnej identity slovenských dolnozemskeých žiakov. V jeho realizácii zúčastnili sa učiteľia: Mária Andrášiková, Jarmila Pantelićová, Daniela Marková a Andrea Arňašová.

Nositeľom a tohto projektu je Asociácia slovenských pedagógov. Projekt finančne podporil Úrad pre Slovákov žijúcich v zahraničí.

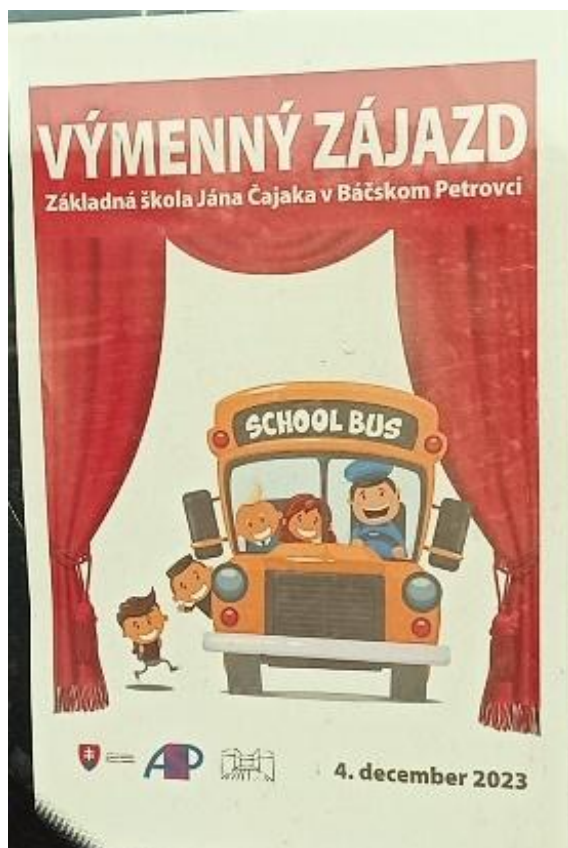
Mária Andrášiková, autorka projektu

Z MIMOŠKOLSKEJ ČINNOSTI

Žiaci žiakom a Výmenný zájazd v školskom roku 2023/2024

Projekty Asociácie slovenských pedagógov Žiaci žiakom a Výmenný zájazd je o povzbudení identity slovenských žiakov vo Vojvodine, a to i prostredníctvom lásky ku krásnej literatúre, divadlu, umeniu vôbec a potom i o návštevách iných škôl. Tentoraz naši žiaci nacvičili rozprávkovú divadelnú hru *O pyšnej princeznej Krásomile a šikovnom kráľovi Miroslavovi*. Divadielko je výsledkom mimoškolskej aktivity troch učiteliek. Učiteľka slovenského jazyka a literatúry Jarmila Pantelićová v rámci dramatického krúžku so žiakmi 2. stupňa nacvičila spomenuté divadielko, tanečné body do divadielka so žiačkami 2.a triedy nacvičila ich učiteľka Janka Kopčoková-Gániová a o kostými a rekvizity sa postarala učiteľka výtvarnej výchovy Daniela Marková. Projekty napísala a následne divadelné zájazdy zorganizovala učiteľka slovenského jazyka a literatúry Mária Andrášiková. Projekty boli finančne podporené Úradom pre Slovákov žijúcich v zahraničí.

18. novembra 2023 podľa projektu 20 žiakov so svojimi učiteľkami navštívilo sriemsku dedinku Lug, kde svoje divadielko zahrli rovesníkom, ale i škôlkarom, učiteľom a rodičom lužských detí. Po predstavení v ZŠ Jovana Popovića s hosťiteľmi petrovskí žiaci strávili krásne a nezabudnuteľné chvíle.

4. decembra 2023 realizovaný bol 5. ročník jednodňového výchovno-vzdelávacieho projektu koncipovaného ako stretnutie dvoch slovenských základných škôl s vyučovacím jazykom slovenským zo Srbska a Maďarska. Tentoraz 38 našich žiakov a 5 učiteliek zavítalo do predvianočnej Békešskej Čaby. V Maďarsku navštívili Slovenské gymnázium, základnú školu, materskú školu a kolégium. Hostí zo Srbska srdečne privítala riaditeľka Edita Pečeňová. Divadielko našich žiakov si pozreli škôlkari a školáci a bolo súčasťou Slovenského týždňa, ktorý prebiehal práve v deň tejto jednodňovej návštevy. Po programe členovia divadelného zázjazu strávili spoločné chvíle s hosťami, oboznámili sa so školským životom a s Békešskou Čabou. Návšteva najstaršieho čabianskeho domu, predvianočné ozdoby na námestí a živý Betlehem všetkým nadhlo utkvie v krásnej spomienke.

Mária Andrášiková, prof.

Z PERA ŽIAKOV III.A TRIEDY

Blíži sa jeseň

Dnes je veľká hmla, to znamená, že sa blíži jeseň. Listy zo stromov opadávajú. Vietor fúka. Začína sa Babie leto. Dnes je krátky deň. Padal veľký dážď, museli sme si s Ankou dať pršiplášť, pretože sme chceli ísť na ihriská. A tam sme skákali po mlákach.

Hana Vízi

Jeseň je tu

Listy padajú, vietor sfúkol. Dnes ráno sa spustila hmla a keď som šla do školy, skoro nič som nevidela. Pod nohami mi šuchotalo lístie.

Lístie bolo sfarbené do žltá, do červena a do hnedá. Dobré, že som mala na sebe oblečený pršiplášť, lebo akurát začalo pršať. Keď pôjdem zo školy domov, musím sa poponáhľať, lebo dni sú kratšie. Priala by som si, aby bolo ešte trošku Babie leto, aby sme sa mohli vonku hrať.

Daša Lončárová

Najradšej mám Babie leto

Každé ročné obdobie je krásne na svoj spôsob. Ja mám najradšej leto. Avšak v jeseni sa mi veľmi páčia zlatožlté a červené listy, ktoré šuchocú vo vetre a vytvárajú hudbu. Vždy, keď ráno idem do školy, našu záhradu zakrýva hmla. V jeseni mám najradšej Babie leto, lebo sa môžem hrať vonku na slnku. Všimol som si, že chodievam včiasie spať, lebo je kratší deň. Dnes vonku padá dážď. Budem potrebovať pršiplášť.

Relja Jovanović

Báseň o mojom kraji

V mojom kraji žijú kravy.
A ešte aj v mojom kraji
žije môj starký,
ktorý dobre varí.
Cítim sa tu ako v raji.
Okolo mňa rovina,
krásna moja dedina.
Moja milá jediná
navždy budeš dedina.

Hana Vízi

Čo sebe nepraješ, nepraj ani inému

Kresťanstvo nás učí, aby sme nerobili iným to, čo nechceme, aby iní robili nám. Prikazuje nám, aby sme milovali svojich blížnych ako seba samých. Takže by sme sa mali snažiť počas celého života, bezohľadu na to aké ťažkosti nám prinesie, pestovať v sebe dobrotu.

Na ten spôsob šírimo lásku a robíme svet lepším miestom pre život.

Relja Jovanović

Sebe neprajem a ani inému zostať bez rodiny, domu, kamarátov. Trpieť nejakú bolesť a prežívať niečo strašné. Neprajem si zlých ľudí vôkol seba, ani ubližovanie na hociktorý spôsob. S väčšou dobrotou a porozumením medzi sebou, náš život by bol lepší.

Filip Čeveni

Neprajem si, aby sme si navzájom ubližovali. Chcela by som, aby sme sa kamarátili, smiali sa spolu a hrali sa. Neprajem nikomu, aby bol chorý. Chcela by som, aby každý bol zdraví.

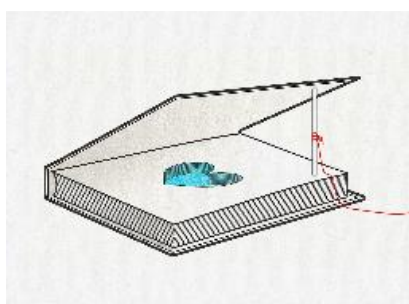
Daša Lončárová

OCENENÉ LITERÁRNE PRÁCE

DOBRÁ KNIHA NEMÁ KONIEC

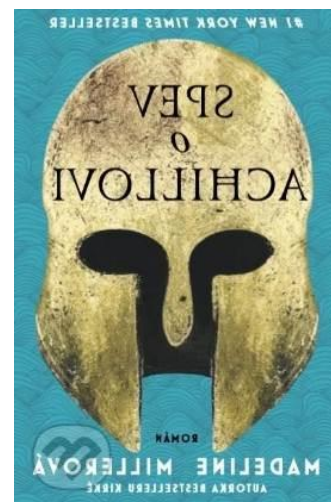
Mnohé detí nerady čítajú, ale ja nie som ten typ. Knihy priam zbožňujem. Čítam ich skoro každý deň.

Prečítala som mnoho kníh, ale len tie dobré sú naozaj také, že im môžeme pridať titul bezkonečnej knihy. Viem, viem,...znie to čudne, ale je to tak, lebo skutočne dobré knihy nemajú koniec a aj vtedy, keď sa nám zdá, že koniec predsa len má, v dobrej knihe si sami môžeme vymyslieť, dokonca aj napísať jej pokračovanie. Keďže som mnoho takých kníh sama prečítala, sama mám skúsenosti s takými skvelými knihami, ktoré naozaj nemajú koniec.

A zasa zopakujem, mnohé deti nerady čítajú knihy. A ako tak rozmýšľam mali by začať, lebo kto číta knihy tak ako ja, verí a vie, že dobrá kniha naozaj nemá koniec. Verte mi... mám s tým skúsenosti!

Zara Hansmanová, 6.a (1. cena)

Čo definuje dobrú knihu? Dobrá kniha je ako napínavé dobrodružstvo, ktoré vás vezme na horskú dráhu emócií. Má presvedčivé postavy, pútavý záplet a núti vás chcieť viac s každým otočením stránky. A to je presne to, čo vo mne vyvolala jedna kniha. The Song of Achilles je najpodmanivejšia kniha, akú som kedy čítala. Počas svojho života som nečítala veľa kníh, ale ak niekedy nájdem knihu podobnú tejto, určite si ju prečítam. V The Song of Achilles, ktorá je síce v angličtine, Madaline Miller majstrovsky prepája mytológiu, históriu a romantiku, aby vytvorila skutočne nezabudnuteľný literárny zážitok. Prostredníctvom svojich živých opisov a bohatého vývoja charakteru, preniesie čitateľov do epického sveta starovekého Grécka, kde ožívajú hrdinovia Achilles a Patroclus. S každým obratom stránky zistíte, že ste uchvátení silnými emóciami, intenzívnymi bitkami a hlbokým skúmaním lásky a obetí. Je to

kniha, ktorá zanechá nezmazateľnú stopu vo vašom srdci. Madaline Miller tká hypnotizujúcu paletu vášne a hrdinstva. Prostredníctvom svojej lyrickej prózy oživuje nežný ľúbostný príbeh medzi Achillom a Patroclusom na pozadí Trójskej vojny. Ste ponorení do sveta bohov, bojovníkov a zložitosti ľudských emócií. Je to úchvatný príbeh lásky, lojality a osudu. Môžete vidieť, ako sa puto medzi Achillom a Patroclusom rozvíja priam tragickým spôsobom. Knihu som si požičala od jednej z mojich blízkych kamarátok, ktorá ju vlastnila a vymenili sme si medzi sebou dve rôzne knihy a keď sme si ich prečítali, vrátili sme si knihy navzájom. Knihu som začala čítať v autobuse, ktorý mojich priateľov a mňa viezol do malého mestečka na Slovensku, ktoré sa volalo Donovaly, kde sme strávili desať dní. Pobyt tých desať dní bol plný mnohých dobrodružstiev, ale takmer na každej prestávke, ktorú sme mali, čítala som túto

knihu. Cítila som toľko emócií, ktoré som nikdy predtým necítila voči knihe. Kniha ma nahnevala, rozosmiala a rozplakala ako dieťa. Moja mama ma počula hovoriť, ako veľmi sa mi táto kniha páčila, takže na moje štrnásť narodeniny som dostala svoju vlastnú kópiu.

Bola to podmanivá cesta, ktorá mi vyrazila dych a emocionálne ma nadchla až do poslednej stránky a to trvá i dodnes. Dokonca mám zoznam s piesňami, ktoré mi pripomínajú *The Song of Achilles*. Dúfam, že jedného dňa, ak vás môj príbeh vôbec zaujal, budete ochotní túto knihu prečítať.

Martina Tina Martinková 8. b (2 .cena)

Knihy, ktoré mi čítali rodičia alebo ktoré som si čítala ja, mali koniec, ale to boli rozprávkové knihy a končili sa šťastne.

Keď čítame knihy, ktoré sa nám páčia, čas sa nám úplne zastaví a knihu, ktorú čítame nemôžeme vypustiť z rúk. Keď čítame knihu, ktorá sa nám páči, bola romantická, fantastická, smutná, vždy ma privedie do jej sveta príbehov. Taká kniha vyvolá celý rad myšlienok a pocitov. Neraz s hlavným hrdinom bojujeme, inokedy sa trápime o jeho osud alebo faníme jeho láske. Negatívni hrdinovia v nás vyvolajú mrzuté pocity. Predsa som vždy na strane dobra.

V mojom svete dobrých kníh záver nejestvuje. V mojich predstavách vždy príbeh pokračuje, takže dobrá kniha nemá koniec.

Daniela Filipovičová, 6.a (Čestné uznanie)

DETSKÝ TÝŽDEŇ - VEĽKÉ SRDCE DETÍ SRBSKA

Už tradične prvý týždeň v októbri, zaznamenávame Detský týždeň. Tohtoročný Detský týždeň na našej škole prebiehal od 02. – 06. októbra 2023 pod heslom Veľké srdce detí Srbska. V rámci Detského týždňa na škole bolo rušno, boli organizované rôzne aktivity od prvého po ôsmy ročník. Prváci sa stali členmi Detského zväzu a zároveň sa im do rúk dostala Uvítanka a odznak, farebnými kriedami kreslili na školskom dvore, tretiaci navštívili Galériu Zuzky Medveďovej, najstarší dom v Petrovci a vo Vrbare realizovali športový deň, štvrtáci boli pri jazere Špór, zúčastnili sa stretnutia so spisovateľom Miroslavom Gašparom, ktorý spríjemnil deň svojou rozprávkou aj druhákovi aj tretiakovi. Hasiči v priebehu Detského týždňa realizovali prezentáciu v oddeleniach nižších ročníkov a predstavitelia polície mali svoje prezentácie ohľadom bezpečnosti vo všetkých ročníkoch a oddeleniach. Vyššie ročníky počas Detského týždňa realizovali pyžamový deň, navštívili petrovský chrám, usporiadali športový deň, siedmci boli pozvaní k predsedníčke obce, tancovali belgický tanec, ôsmaci navštívili Gymnázium Jána Kollára, žiaci 7. a 8. ročníka počas celého týždňa realizovali výmenu rolí s učiteľmi, a na záver bol chýrečný detský jarmok.

VÝTVARNÝ ŽIACKY TÁBOR MAKVIČKA

V sobotu 16. decembra 2023 sa uskutočnil 24. ročník výtvarného tábora Makovička. Podujatia sa zúčastnili predstavitelia škôl z **Petrovca, Kulpína, Hložian, Magliča, Pivnice, Selenče, zo Silbaša a Starej Pazovy**. Tohto roku, ako to bolo aj v minulosti, boli tri dielne: maliarska, sochárska a grafická, ktoré sa realizovali na poschodí petrovskej školy v troch učebniach. V dielnach sa pracovalo s rozličným materiálom, ktorý im zabezpečil organizátor a v prípade, že niekto mal svoje špeciálne náčinie, mohol si ho priniesť.

Organizátorka Makovičky bola Daniela Marková a po príchode účastníkov aj privítala a otvorila podujatie. O tom, ako sa bude pracovať a kto bude usmerňovať žiakov, hovorila Miluša Snidová. Účastníci výtvarného tábora po tvorivej činnosti v dielnach mali možnosť navštíviť aj Galériu Zuzky Medvedovej a na záver sa konalo aj vyhodnotenie a udelenie diplomov a odmien najúspešnejším žiakom.

V **sochárskej dielni** prvé miesto obsadila Iris Mitićová z Kulpína, druhé Ema Provodovská zo Selenče a tretie Elena Kajtezová z Magliča.

V **maliarskej dielni** prvá bola Naďa Lakićová z Petrovca, druhá Maša Lončarová z Petrovca a tretie miesto si rovnoprávne rozdelili Xénia Vargová z Petrovca, Iva Chrt'anová z Kysáča a Nora Tárnociová z Pivnice.

V **grafickej dielni** prvá bola Marija Grbićová zo Starej Pazovy, o druhé miesto sa rovnoprávne rozdelili Mária Ďurčíková z Pazovy a Matea Lekárová z Petrovca a tretie miesto rovnoprávne získali Naďa Kolárová z Kysáča a Daniela Zahorcová z Hložian.

Nositeľom a organizátorom 24. ročníka Makovičky bola Asociácia slovenských pedagógov a o finančné prostriedky sa postaral Úrad pre Slovákov žijúcich v zahraničí.

ИЗ НАШИХ СВЕСАКА

Најбољи баснописци су из 7.а разреда

БИК И ЗЕЦ

(верзија Сергеја Коцке)

Бик и Зец су се срили испред школе, то место изгледа као обична основна школа. Бик је рекаоу зецу: „Благо теби кад имаш тако добре родитеље, сваки дан долазе по тебе у школу, а ја морам да идем бициклом.“

Зец се само насмеје и каже: „Дао бих ја своје родитеље за твој бицикл. Ти можеш да одеш где пожелиш а ја само где ме родитељи пуне.“

Сергеј Коцка, 7.а

БИК И ЗЕЦ

(верзија Лане Иванишевић)

Једног дана бик и зец су се срили у биковој штали. Тамо је бик живео. Имао је превише јела и сваки пут кад му је било досадно или је стварно био гладан, он би одатле јео.

Једном је у посету дошао зец. Питао га је: „Да ли ти желиш да постанеш брз као ја?“

Бик је одмах пристао. И тако, прошли су дани и дани напорног трчања, а зец је неуморно подстицао бика да само тако настави. Онда је зец донео папире за трку, на који је бик написао своје име. И погодите шта? Бик је отишао на трку и дотрчао је чак и пре зеца на циљ и освојио је медаљу.

Поука: Медаља се стиче на тренингу а на такмичење одеш само по њу.

Лана Иванишевић, 7.а

КАПЕТАН
ЏОН ПИПЛФОКС — ЗЪЛО

Маша Лончар, 7.а

FOTOZÁBERY

*Návšteva predsedníčky Obce
Báčsky Petrovec Jasny Šprochovej
- výklad a darčeky pre prvákov*

Galaxy S23+

Siedme stretnutie slovenských dolnozemsých žiakov a pedagógov - Mladí dolnozemsáci - tvorba a priateľstvo predovšetkým (tvorivé dielne na udržiavanie slovenskosti)

Det'ský týždeň - pyžamový zár

Pilótny projekt Každé dieťa má právo vyrastať z

FOTOZÁBERY

Čo ma bolí, čo ma páli ...

ČASOVÁ ÚVAHA

Je toľko tém na rozhovor, ktoré ešte stále nie sú prebraté. Rozprávame sa o tom čo nás fascinuje, baví, zaujíma a niekedy aj ženie rozmýšľať o tom do rána.

Život. Je to niečo najvzácnejšie, ktoré človek vlastní. Predovšetkým treba žiť v okamihu. Nesmieme si dovoliť obťažovať sa s tým, čo sa stalo v minulosti, pretože to nemôžeme zmeniť, ale predsa sa môžeme sústrediť na prítomnosť, aby nám bola krajšia budúcnosť. Minulosť treba nechať v minulosti. Ani jeden deň nášho života sa nemôže zopakovať a preto si musíme užiť každý jeden, ktorý nám nasleduje. Život je krátky. Nik a

nič nám nezakazuje, aby sme robili to čo chceme, to čo nás robí šťastným. Jediná prekážka sme my, sami sebe. Preto čítajme knihy, kamarát'me sa, trávm'e čas s rodinou, cestujme, naučme sa niečo nové a využime každý deň naplno! Každá sekunda, minúta ba i hodina je vzácna.

Existuje len čas a to ako ho využijeme. Staňme sa našou najlepšou verziou!

Nad'a Jovanovićová 8.a

Je toľko ľudí ktorým treba podať ruku

Ohromný svet plný ľudí, spôsobov a možností, ale aj tak sú tu ľudia, ktorým treba pomôcť, ktorým treba podať ruku.

Nádherný jesenný deň, vietor povieva, slnko zubaté a listy padajú. Keďže sa slnečné dni krátia, vybrala som sa na prechádzku. Dedina akoby poľkaná oranžovou farbou, vôňa jablkového koláča preniká a už každý má pred domom aspoň jednu okrasnú tekvicu. No a ako tak kráčam, v diaľke vidím človeka sedieť na zemi. Sám. Špinavý, hladný, smädný a každý, kto prejde okolo si ho ani nevšimne. Prišla som k nemu a on hneď vystrel ruku, pričom si pýtal peniaze. Kľakla som si k nemu a obaja sme sa usmiali. V očiach mal dve iskričky, ktoré mi pripomínali dva diamanty. Opýtala som sa ho, čo potrebuje a keď dopovedal, šla som do obchodu. Kúpila som mu ten najmäkší a najčerstvejší rožok aký mali, vodu a deku. K tomu som ešte pribalila aj čaj, ktorý voňal ako kvetné lúky. Hneď som mu to priniesla a prikryla som ho. Rozbalil si rožok, nadšene doňho zahryzol a rozťahol úsmev od ucha po ucho. Všimla som si každú jeho vrásku na tvári, ale aj malú perličku, ktorý stiekla po jeho lícach. Hrdzavým hláskom mi povedal tichučké, ale krásne: - **Ďakujem**.

Ak je tu možnosť a vôľa, každý z nás môže niekomu pomôcť a urobiť mu deň krajším.

Simona Sýkorová, 8.a

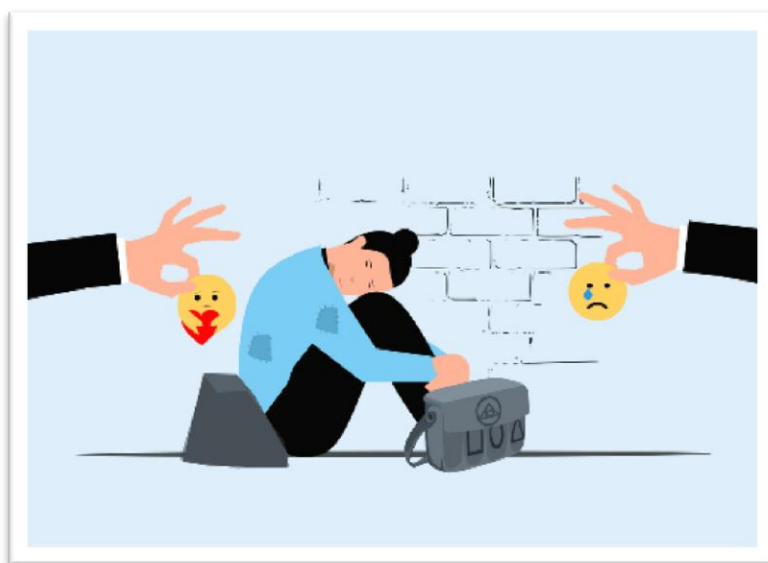
Práve z dôvodu vd'ačnosti a lásky

Každý z nás sa môže ocitnúť v situácii, že potrebuje pomoc. Ľudia dennodenne zápasia s rôznymi problémami, ktoré sami nemôžu zvladnúť.

Existuje mnoho opustených detí, ktoré potrebujú náhradné rodiny, deti, ktoré žijú vo veľkej chudobe z dôvodu nevládnosti a choroby rodičov. Práve prebiehajúca vojna medzi Ruskom a Ukrajinou pripravila mnoho rodín o svoj domov. Mnoho detí zostalo bez svojich rodičov, súrodencov a mnohí z nich sa stali úprchlíkmi. Museli utiecť zo svojej krajiny do cudzieho štátu, prispôbiť sa novej kultúre, jazyku a obyčajom. Takýmto ľuďom je pomoc veľmi potrebná. Nesmieme otáčať hlavu a tváriť sa, že sa nič nedeje. Problémom našej populácie sú aj staručkí ľudia. Roky sa podpísali na ich tvári a choroba im ubrala silu starať sa o seba a vykonávať bežné práce. Mnohí z týchto starých ľudí nemajú deti a rodinu, ktorá by sa o nich postarala. Niektorí aj majú, ale deti sa im rozprchli po svete a zostali sami. Bolo by dobre keby existovala služba, ktorá by pomáhala takýmto ľuďom. Takúto nevládnosť a slabosť práve pozorujem u mojej staršej Kopčokovej. Choroba a ťažká práca jej vyčerpala telo a nechala stopy na jej tvári a rukách. Telo je slabučké a plné vrások. Starká bola vždy aktívna, usilovná a plná energie. Jej domov vždy dýchal čistotou a vôňou. Na stole bolo vždy niečo upečené, vždy nás čakal nejaký koláč. Jej záhrada očarila nie jedného návštevníka. Vždy pracovala na plné obrátky. Zrazu, všetko sa zmenilo. Posledné časy ju možno vidieť viac menej ako leží v posteli. Telo jej je nevládne a bez pomoci nie je schopné fungovať. Práve z dôvodu vd'ačnosti a lásky k mojim starým rodičom, jedenkrát týždenne chodím k starej mame pomáhať. Spolu s mamou robíme veľké upratovanie a robíme čo treba. Starká sa iba smutne pozerá na nás s pocitom viny, že nie je schopná pomôcť.

Som rada, že sa aspoň na takýto spôsob môžem odvd'ačiť starej mame za všetkú lásku, ktorú nám neustále rozdávala. Poďakovať sa chcem, aj za jej pochopenie a starostlivosť. Lebo nie každý má takú starú mamu, akú mám ja.

Andrea Danková, 8.a

Lepší svet plný solidarity a lásky

V dnešnom svete je mnoho ľudí, ktorí potrebujú pomoc a podporu. Môže to byť v podobe finančnej pomoci, emocionálnej opory alebo jednoducho priateľskej ruky.

Keď sa rozhodneme pomáhať iným, nielenže robíme dobré veci pre nich, ale aj pre seba. Pomoc druhým nám dáva pocit spokojnosti a napĺňa nás. Ak sme ochotní podať ruku tým, ktorí ju naozaj potrebujú, môžeme vytvoriť lepší svet plný solidarity a lásky. Mala som prípad, keď som bola s rodinou na dovolenky. Boli sme v jednom krásnom mestečku na Slovensku. Bolo nám tam pekne a mali sme veľa zážitkov. Keď sme šli na prechádzku do mesta, všimla som si jednu ženu, ktorá sedela na kúsku kartóna a pozerala sa do zeme. Nevedela som čo presne robí, lebo som bola malá a nechápala som tomu. Keď sme sa vracali z prechádzky, tá istá žena tam sedela v istej polohe, v ktorej som ju prvýkrát videla. Mama si zastala ku mne a z tašky vybrala niekoľko peňazí. Dala mi ich do rúk a povedala mi, nech ich dám tej žene. Keď si všimla, že sa pohybujem v jej smere a že jej do rúk kladiem peniaze, zohla hlavu a poďakovala sa mi. Bola som rada, že som jej zlepšila deň a, že som jej pomohla.

Podanie ruky je symbolom jednoty a spolupráce medzi ľuďmi. Bezohľadu na naše rozdiely a rôznorodosti. Všetci sme súčasťou jednej veľkej ľudskej rodiny.

Mia Majerová 8.a

ČO DOKÁŽE PEKNÉ SLOVO

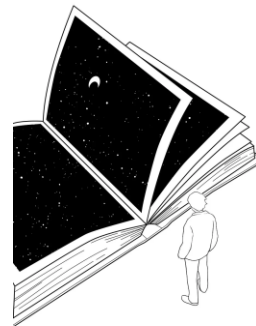
Dňa 19. decembra 2023 v miestnostiach NRSNM sa uskutočnilo vyhodnotenie literárnej súťaže prózy a poézie žiakov základných a stredných škôl pod názvom *Čo dokáže pekné slovo*. Súťaž každoročne vyhlasuje Výbor pre kultúru NRSNM a Slovenské vydavateľské centrum, Báčsky Petrovec. Na súbeh boli zaslané slohové práce žiakov z mnohých slovenských dedín a samozrejme i z našej Základnej školy Jána Čajaka z Báčskeho Petrovca. Čo naozaj dokáže pekné slovo? O tom nás presvedčili a potešili naše žiačky, ktoré získali pozoruhodné ceny a odmeny. Sára Vicianová z 8. b získala I. cenu, Adela Miriam Petrášová z 8.b II. cenu a Andrea Danková z 8. a III. cenu za prózu, kým Martina Tina Martinková z 8. b a Nad'a Jovanovićová z 8. a získali špeciálne ceny za prozaické texty. Saňa Melichová zo 7. a získala III. cenu za poéziu. Tieto naše žiačky motivovali a usmerňovali učiteľky slovenského jazyka a literatúry Mária Andrášiková a Jarmila Pantelićová. Blahoželáme im srdečne a prajeme i do budúca mnoho tvorivého úsilia na písanie.

Jarmila Pantelićová, prof.

PRELÍNANIE MINULOSTI SO SÚČASNOSŤOU

Spomínam si na deň, keď som s rodičmi prvýkrát prišiel do školy na zápis do prvého ročníka. Vtedy som na vchode do školy videl pamätník s podobizňou Jána Čajaka a myslel som si, že je to človek, ktorý vybudoval školu. Presne si spomínam, že som o pár dni po zápise potajomky zobral od otca mobilný telefón a tam si vyhľadal či ten Ján Čajak má svoj profil. Našiel som, pekne som sa mu do messengeru predstavil, že som ja, Mirko, že ešte neviem dobre písať, ale že viem, že on je ten, ktorý vymyslel našu školu. Bola to vlastne webová stránka našej školy, z tej stránky mi niekto aj odpovedal a až na druhý deň, keď otec videl tam dopisovanie, všetci sme sa smiali na mojej dôvtipnosti.

Otec mi preto začal rozprávať o Čajakovi, že bol spisovateľ a učiteľ, že zomrel ešte počas druhej svetovej vojny a potom sme spolu odišli nakuknúť na budovu, v ktorej niekedy býval a učil deti Ján Čajak. Je to na rohu dvoch ulíc Jána Čajaka a Leva Tostého. Budova už dlhé roky chátra, bol som smutný, že je taká spustnutá, zanedbaná, opustená. Dokonca ani na pamätnej tabuli sa nič nevidelo prečítať. Hneval som sa a aj dnes cítim sklamanie, že si Petrovčania neuctievajú pamiatku na starú Čajakovu školu.

Ján Čajak podľa toho čo sa o ňom píše na internete na webových stránkach múzea, alebo na literárnych stránkach alebo na wikipédii, bol veľmi významná osobnosť našej minulosti.

Jeho otčim bol Pavel Dobšínský, ktorý zapisoval povesti a rozprávky. V rodine mal aj iných známych spisovateľov, okrem iného aj syna s rovnakým menom.

Zo Slovenska sa presťahoval na Dolnú zem roku 1893. Pôsobil najprv v Selenči a potom prišiel do Petrovca. V Petrovci začal písať poviedky a v škole ako učiteľ pracoval po odchod do dôchodku. Okrem toho, Ján Čajak sa viac ako štyridsať rokov zúčastňoval pri dôležitých udalostiach politického, kultúrneho a spoločenského života dolnozemskej Slovákov.

Bol pri založení slovenského gymnázia, bol aktívny pri Matici slovenskej v Južoslávii a predsedom Literárneho a etnografického odboru. Tiež bol zodpovedným redaktorom novín Národná jednota.

Napísal veľa kníh pre deti a dospelých a knihy aj prekladal. Na stránke Múzea vojvodinských Slovákov som videl fotografie jeho kníh, jeho podobizeň, ale aj rôzne mapy a obrazy z virtuálnej výstavy o ňom.

Ján Čajak zomrel v Báčskom Petrovci 29. mája v roku 1944 a dodnes odpočíva na našom petrovskom cintoríne. Som nesmierne pyšný, že škola, do ktorej chodím už šiesty rok, je pomenovaná menom Jána Čajaka, menom veľkej osobnosti, ktorá sa podieľala a aj dnes sa podieľa na živote nás, vojvodinských Slovákov.

Miroslav Hemela, 6 a (na literárnej súťaži Známe osobnosti vojvodinských Slovákov - 2. cena)

Rozprával mi...

V minulosti v Petrovci sme mali mnohých známych spisovateľov. Dnes nám každým rokom ten počet ubúda.

Jeden z takých známych spisovateľov bol Pavel Mučaji. Pavel Mučaji prozaik, básnik, autor pre deti, prekladateľ, profesor slovenského jazyka a literatúry, riaditeľ petrovského gymnázia... O ňom mi rozprával môj otec. Keď bol u neho pracovať, vždy bol naladený a získal si jeho pozornosť všelijakými zaujímavosťami zo života, o ktorých nikto doteraz ani len netušil. Vždy mu rozprával príbehy, proste bol skromný, jednoduchý, obyčajný a navyše zaujímavý človek. Žil v krásnom rodinnom poschodovom dome a na jeho dvore rástli vysoké jedle, takže každý kto ho navštívil, mal taký pocit, ako keby bol v lese. Po dvore mal postavené domčeky pre vtákov. Tiež aj najväčší teplomer, aký v živote videl. Proste celá táto príjemná atmosféra bola dôkazom jeho bohatej tvorby. Napísal množstvo zbierok básní pre dospelých, ale i knihy veršov pre deti (Sviet' slniečko veselo, Na vrbovej písťalke, Môj malý svet,...), básnických rozprávok (Pavúček hrdina, Mušky z gumipušky, Povrázok,...), detskej prózy Máme bystrého chlapca, zbierku veršov pre deti Keby som bol vtáčkom a svoju bohatú literárnu tvorbu korunoval publikáciou o detskej literatúre Podľa duše dieťaťa. Niektoré knihy mám i doma, lebo Pavel Mučaji vždy, keď môjho otca vypravádzal, daroval mu knihu.

Je to veľmi príjemný pocit, keď osobne poznáš takéhoto známeho človeka. Ja ho poznám už iba z rozprávok môjho otca.

Hana Abrahámová, 6.a

Môj vzor, silný hrdina, múdry a správny chlap

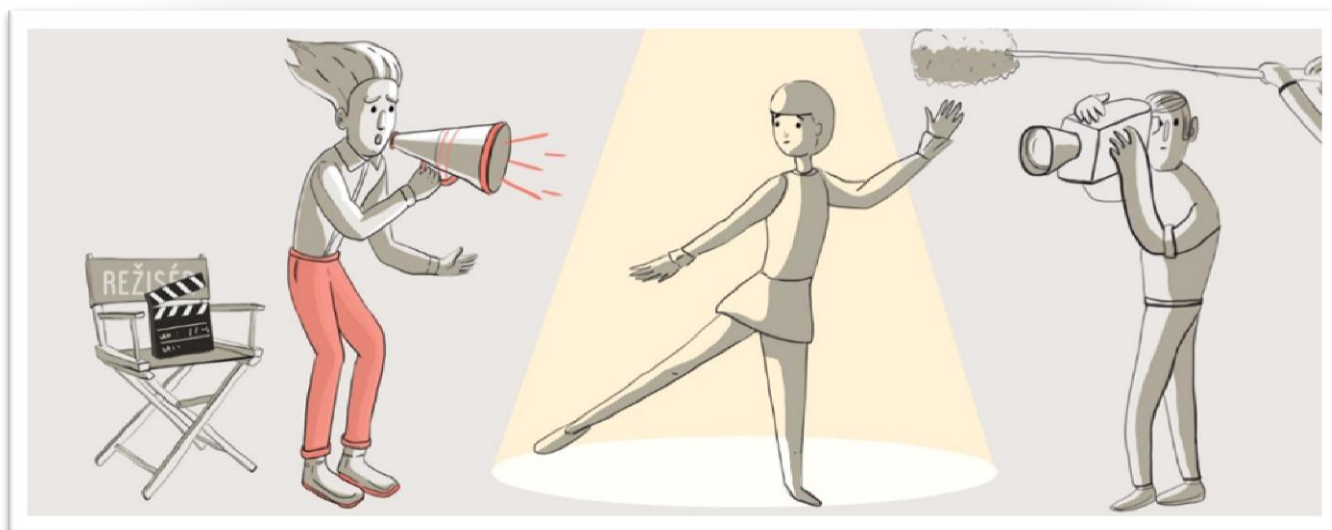
Osoba, o ktorej píšem je pre mnohých ako keby nič, ale to ešte nevedia, že je to režisér.

Viem, viem,...to im nehovorí absolútne nič, ale takmer nikto nevie, že Ivan Hansman vo svojom živote urobil mnoho toho. Po prvé bol režisérom režisérke (a ona je fakt super), ktorá režiruje moje prvé divadelné predstavenie, po druhé je dlhoročným úspešným

režisérom vo verejnoprávnej televízii na Slovensku a mnohí ľudia ani nevedia, že vďaka nemu pozerajú výborný televízny program. A po tretie je to skvelý človek a predovšetkým otec... prepáčte, ale asi som vám zabudla povedať, že ten slávny Ivan Hansman, ktorého tak vychvaľujem, je môj otec. Ale to môj názor nemení, je to najlepší otec! Je presne taký otec, akého som vždy chcela. Vie byť tiež prísny a keď treba, tak sa aj nahnevá. V budúcnosti by som sa mu chcela podobať, pretože v ňom vidím svoj vzor. Môj otec, môj vzor, silný hrdina, múdry a správny chlap.

A preto opakujem, môj otec je skvelý režisér a hlavne otec, vďaka ktorému veľa ľudí môže byť šťastní a šťastná môžem byť aj ja, že mám takého dobrého otca. A ak sa pýtate ako to zvláda, nuž to preto, že my Petrovčania sa nikdy nevzdávame!

Zára Hansmanová, 6.a

RADOSTI A STRASTI PUBERTY

To je pravda, ale nie vždy si to chceme priznať. Niekedy sme na to pyšní, ale keď prídu nepríjemné chvíle dost sa za to hanbíme.

Musím priznať aj mne sa to stáva, ale vždy sa nejako zbavím nepríjemností. Hoci niekedy to nevínde, ale som tu... žijem, dýcham a práve teraz píšem slohovú prácu tak, že predpokladám, že som v poriadku. Vlastne "OK" akoby sme to povedali my-pubertáci. Už mám toho po krk... nie tejto slohovej práce, to nie, ale toho ako sa moji rodičia ku mne správajú. Akoby som bola až príliš pubertáčka. Stále iba vykrikujú o tom, ako až príliš často mením svoju náladu, ale ja svoju náladu nemením nikdy. Okrem vtedy, keď ju náhodou zmením, ale to nemôžeme brať ako... ako strašné výkyvy nálady, sú to predsa len malé výkyvy nálad.

Rodičia sú proste takí, ale my to nezmeníme. Jediné čo môžeme urobiť je to, že sa môžeme zmeniť my sami. A to je všetko odo mňa. Nebojte sa, napíšem niečo aj potom, ihneď ako sa zmením.

Zara Hansmanová, 6.a

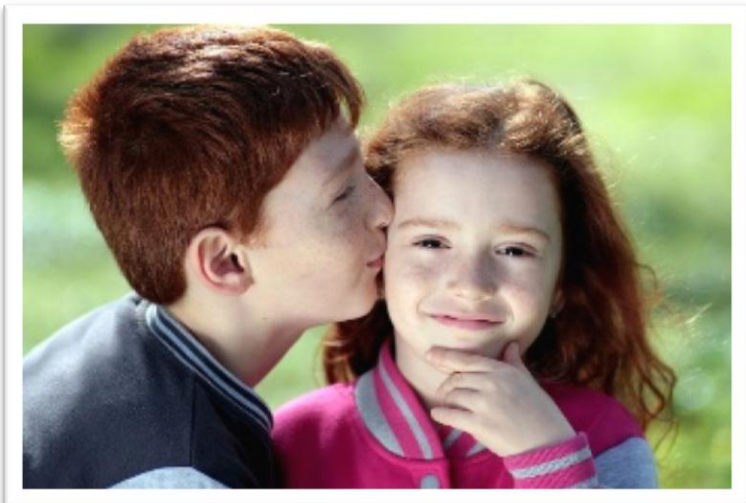

Puberta je obdobie života, ktoré každý z nás chcel to alebo nie, musí prežiť. Je to pre nás veľmi dôležitý vek, keď už nie sme malé deti, ale sa približujeme svetu dospelých.

O puberte sa veľa hovorí a preto kým sme ešte malí, všetci si prajeme, aby sme sa konečne stali pubertákmi. Keď som bol mladší, zdalo sa mi, že puberta je výhovorkou pre všetko. Keď bol môj starší brat drzý, moji rodičia by jednoducho povedali: - Nechaj to tak, je v puberte! Taktiež aj vtedy, keď dotal zlú známku, alebo nechcel tráviť čas so mnou alebo niečo pomáhať. Nevedel som sa dočkať tej puberty. Teraz vidím, že to nie je vždy skvelé. Naše telo sa mení, dokonca aj hlas a nikdy nie som úplne spokojný so svojim vzhľadom. Škola nás všetkých nudí a môj brat ma začína strašne štváť. Ale má to aj svoje dobré strany, je to príjemný pocit, keď sa zamilujete, potom sa všetky tie pubertálne problémy zdajú oveľa ľahšie. Už pomaly začínam rozmýšľať o tom, aké to bude, keď budem úplne dospelý, ale o tom potom.

Myslím si, že každý ľudský vek je svojím spôsobom krásny, a tak aj puberta.

Andrej Andrijaševič, 6.a

Možnože niekto je spokojný s pubertou, ale ja nie ... Nemám ju rada a napíšem aj prečo.

Puberta je náročné obdobie - zmena tela, zanechávanie detstva a všeličo iné. Keďže som pubertáčka, musím istý čas trpieť. Moju pubertu si všímajú, aj moji rodičia, zvlášť moje správanie. Neustále ich počujem, ako hovoria: - Za všetko môže

puberta! Moja mladšia sestra hovorí, že sa nemôže dočkať, aby aj k nej zavítala puberta. A teraz, keď som pubertáčka, mám problémy s láskou. Páči sa mi ON, ale páči sa mi aj INÝ. Láska v tomto období je, ako keď neviete, ktorú zmrzlinu chcete.

Puberta sa nám zdá dlhším životným obdobím, ale starší hovoria, že to nie je pravda. Puberta je krátke obdobie, z ktorého budete mať mnoho tínedžerských spomienok.

Lucia Hodoličová, 6.a

Puberta je niečo, cez čo každý človek musí prejsť. V puberte sa nemení len náš výhľad, ale aj naše emócie. Niekedy sme nahnevaní, šťastní, smutní, ale väčšinu nahnevaní. Vlastne, možno je to len u mňa. Niekedy je náročné, ale musíme byť trpezliví sami so sebou. Niekedy nám je ťažko pochopiť sami seba a preto sa vždy môžeme opýtať starších o tom, lebo oni cez to už prešli. Stáva sa aj mnoho zmien. My

dievčatá píšeme svoj denník, začínajú sa nám páčiť chlapci, zaujali nás druhé aktivity, ale nie sme už tými malými deťmi, no už, ako tomu prišiel začiatok, príde k tomu aj koniec.

Daniela Filipovičová, 6.a

Aj mňa to už chytilo!

Keď som bol malý, myslel som si, že puberta je nejaké vážne ochorenie. Vysvetlím vám aj prečo.

Najprv to „chytilo“ môjho staršieho brata Milana. Ak dostal zlú známku - bola to puberta. Ak chcel byť stále sám - puberta. Ak vzdychal a hneval sa - zase puberta. Potom si chcel vlasy odfarbiť, mať super „kúlový“ účes, samé značkové oblečenie a starších kamarátov. Zaľúbil sa a my, mladší bratia, sme si uťahovali z jeho esemeskovania.

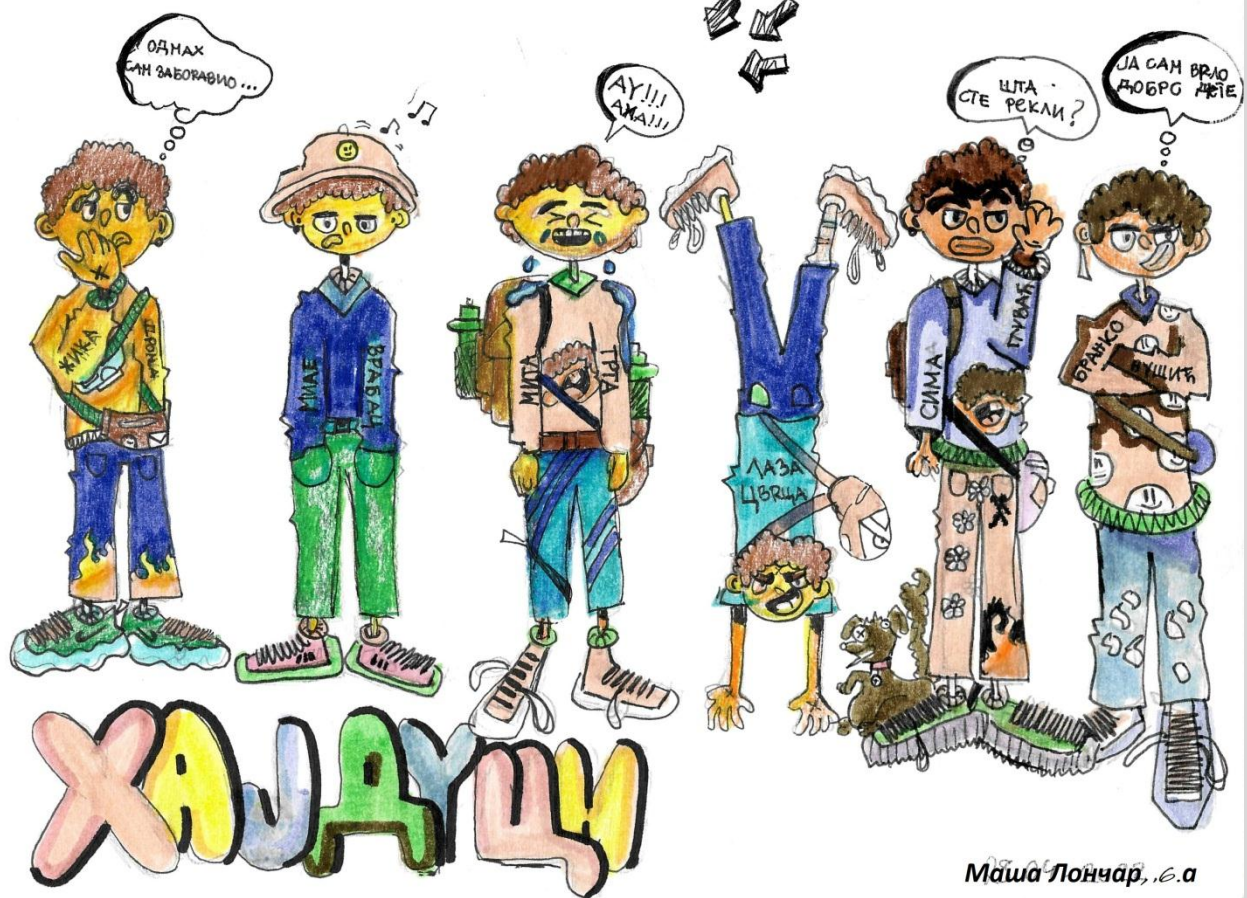
A teraz to prišlo aj na mňa. Neviem ako ale za dva mesiace som narástol o pol hlavy, aspoň tak moja mama vraví. Viem, že ešte nie som dospelý, ale už ma nebavia niektoré veci ako skôr. Už sa mi ani hrať sa s deťmi na ulici nechce. Ani účes sa mi už nepáči a keď mi moji niečo kúpia, zvyčajne sa mi ani to nepáči. A teraz, aj na mňa a moje správanie rodičia povedia, že je to puberta. Ak sa povadíme, povedia, že som drzý, tiež ak si vymýšľam rôzne jedenie. Ak niečo doma neprihlásim, ako je napríklad trojka z matematiky alebo smutný smajlík z aktivity, už viem, že sa zase budeme rozprávať o puberte. O tom sme sa rozprávali aj v škole a vidím, že každý môj spolužiak je v tej istej kaši.

Som puberták, a čítal som už o tom čo každého pubertáka čaká. Na internete píše všeličo, hlavne, že je to peklo, ale ja si to vôbec nevšímam. Každý človek na svete musel raz byť v puberte, takže vôbec to nie je taká strašná vec.

Miroslav Hemela 6. a

УЧИТЕЉ: "БРАБАЦ, ДОБИО СИ ЈЕ ДАК!!!"

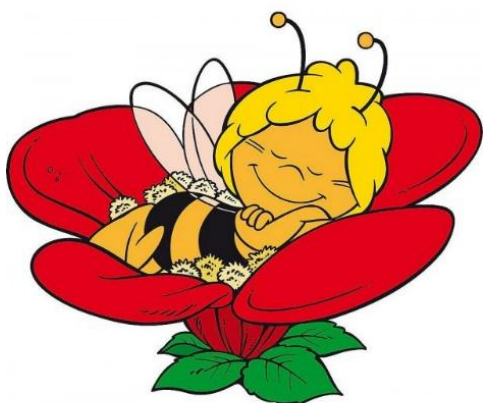

VČIELKA MEDUĽKA

Som predsa včela medonosná

Žiť tu na Dolnej zemi, baviť sa poľnohospodárstvom, obrábať úrodnú pôdu, bola túžba našich predkov v minulosti, ktorí prišli na Dolnú zem pred takmer 300 rokmi.

Poľnohospodárstvo bolo významnou a prvoradou prácou, ale so sebou z Hornej zeme, naši pradedkovia priniesli, čo zvykom bolo už od pradávna, i bavenie sa včelárstvom. Takmer každá domácnosť mala dva-tri úle včiel, ktoré im prinášali sladučký med pre domácnosť. Prečo? Ved' si zvykli všetko si sami vyrobiť. Spotreba bola domácej a ručnej výroby takmer vo všetkom.

„Som predsa včielka medonosná, lietam si slobodne z kvietka na kvet a svojimi malými nôžkami zbieram sladučký nektár, ktorý vnášam do úľa spolu so svojimi sestričkami“, tak sa prihovára včelička medonosná. V máji začína stavebná činnosť mladých včiel a koncom mája začne hlavná znáška. Vtedy včielka medonosná a jej veľká rodina sú veľmi aktívne. Včielky prinášajú sladučký nektár z mnohých kríkov egreša, ríbezlia, maliny, černice. Z mnohých záhradných kvetov: púpavy, sedmokrásky a mnohých iných medonosných rastlín. Tiež z ovocných stromov a agátového stromu, lebo agátový med je veľmi liečivý a prajný.

Vďaka včeličkám a ich usilovným nôžkam, ktoré prenášajú peľ z kvietka na kvietok a z rastlinky na rastlinku, máme všelijaké zdravé a kvalitné ovocie a zeleninu.

Viktória Rojková 5. b

Jedného krásneho jarného dňa na svet prišlo veľa malých včielok.

Keď včielky trochu narástli, tak ich staršie včielky učili, ako sa má vsúvať med do komôr, aby sa čím viac zmestilo. Ako tak usilovne pracovali, povsúvali všetko do komôr a zostali bez medu. Keď zistili, že už nemajú med, vybrali sa všetky včielky, väčšie a menšie na jednu veľkú lúku plnú kvetov. Na tej lúke boli púpavy, sedmokrásky, ľalie, harmančeky, nechtíky a mnohé iné krásne kvety. Staršie včielky sa hneď po príchode pustili do práce a malé zostali nemo pozerat'. To si všimla jedna zo starších včielok a opýtala sa malé, prečo stoja a nepracujú. Malé včielky

povedali, že nevedia ako sa zbiera med. Potom sa všetky včely zoskupili a malým včielkam vysvetlili, ako sa zbiera med. Jedna staršia mala za úlohu naučiť dve mladšie včielky, ako sa zbiera med. A za ten čas, kým sa malé učili, staršie včielky, ktoré nikoho nič neučili, usilovne pracovali a zbierali med. Po nejakom čase jedna zo starších včiel sa naľakala, že kvietky uvädnu a oni nenazbierajú dost medu. Potom sa zoskupili a začali sa dohovárať, ako budú pracovať. Podelili sa do dvoch skupín. V jednej skupine boli včielky, ktoré mali za úlohu nosiť med a v druhej skupine boli tie, ktoré mali vsúvať med do komôr. Skupina, ktorá mala vsúvať med, sa vrátila späť a rýchlo začala pracovať, aby tá druhá skupina mala kde dávať med. Všetky včielky rýchlo a usilovne pracovali a snažili sa robiť všetko tak, ako treba. Malé včielky sa naučili, ako zbierať a vsúvať med do komôr. Včielky si aj menili skupiny. Keď sa takto zjednotili, práca im rýchlo šla a stihli nazbierať dost medu. Keď prišla zima, všetky včielky si mohli trochu vydýchnuť.

Včielky sú veľmi pracovité a keď niečo chcú, tak to aj urobia.

Matej Čáni 5.b

Raz sa narodila včielka menom Meduľka. Bola to veľmi zvedavá včielka, ktorá sa vždy pýtala na všetko.

Ako aj každá včielka, aj ona bola súčasťou jednej z včelích rodín a učila sa pracovať ako včela. Meduľka však nechcela len pracovať, chcela sa naučiť viac o svete, ktorý bol okolo nej. A tak si začala všimáť kvety, ktoré ju obklopovali a čo sa deje, keď včely zbierajú nektár z kvetov. Meduľka sa rozhodla, že sa chce viac dozvedieť o procese vyrábania medu. Vzala si preto knihu o včelách a začala sa učiť o tom, ako včely vyrábajú med. Keď sa dozvedela o tom viac, rozhodla sa, že sa chce zapojiť do

výroby medu. Meduľka sa snažila zbierať nektár z kvetov a prinášať ho späť do včelieho úľa. Na začiatku to bolo ťažké, ale postupne sa jej podarilo sa stať skvelou pracovníčkou. Išlo jej to veľmi dobre a taká bolá skvelá, že sa jej med stal najlepším vo včelom kráľovstve. Jedného dňa sa však stalo niečo zvláštne. Meduľka sa zobudila a cítila sa unavená a bez energie. Rozhodla sa, že si potrebuje oddýchnuť a ísť niekam, kde si načerpá sily. Rozhodla sa, že sa vyberie na výlet do okolitých lúk a lesov. Cestou stretla veľa zaujímavých zvierat a rastlín. Po niekoľkých dňoch sa vrátila do včelieho úľa a zistila, že sa jej vrátila chuť pracovať. Zistila, že si musí dať iba čas na oddych a načerpanie síl.

Od tej chvíle, Meduľka sa snažila, aby si dala oddych a načerpanie nových síl. A tak sa stala nielen skvelou pracovníčkou, ale aj skvelou vedkyňou, ktorá sa vždy snažila zlepšovať a učiť sa nové veci.

Marína Tordajiová 5. b

Včielka Meduľka je veľmi usilovné stvorenie. Spolu so svojimi sestričkami včielkami, nám každý rok, na svojich nožičkách, prináša med. Keď včas na jar vykukne slniečko a rozkvitnú prvé kvietky i Meduľka vyletí zo svojho včelieho úľa a dá sa do práce.

Poletuje si z kvietka na kvietok aj na veľmi dlhé a veľké vzdialenosti. Istotne je veľmi unavená, no nikomu sa nest'ážuje. Na svojich nožičkách prenáša peľ a oprašuje lúky a kvitnúce stromy v ovocných sadoch. To nám umožňuje, aby sme mali bohatú úrodu. No to nie je všetko. Meduľke dali meno podľa toho, že je medonosná. Prináša nám med, jeden z najdôležitejších prírodných prostriedkov pre liečenie a zlepšovanie zdravotného stavu u ľudí. Na našich priestoroch, po prvé je to med z repky olejnej, potom agátový, neskoršie lipový, slnečnicový a rôzne iné lúčne medy. Mne všetky medy rovnako chutia, možno i preto, lebo je i môj ocko včelárom. Ako sa naša včielka Meduľka stará o mňa a moju rodinu, tak sa i my staráme o ňu a jej sestričky. Môj ocko vždy dbá, aby naše včielky boli na lúkach, ktoré sú plné kvetov a tak ich s'ahuje z jedného miesta na druhé. Pravdaže, musí to robiť v noci, keď včielky spia vo svojich úľoch. V zime, keď mrzne, Meduľka nesmie byť hladná. Aby nezahynula, musí mať nadostač medu, ktorý jej pomôže, aby prežila. Ak je chorá, musíme jej pomôcť a vyliečiť ju. Vtom mu samozrejme rada pomáham a teším sa z hodnotného výsledku. Najviac, čo včelám môže uškodiť, je postrekovanie polí a ovocných sádov chemickými prostriedkami, ktoré sú škodlivé ako pre ľudí, tak i pre včely a celý rastlinný a živočíšny svet na zemi.

Včielka Meduľka je veľmi vzácna, preto musíme dbať, aby sa jej niečo zlé nestalo. Posnažím sa v tejto úlohe a sľubujem, že budem pokračovať otcovými krokmi v budúcnosti, aby naše včeličky obstáli na týchto priestoroch. Veď med je vzácny ako nad zlato pre naše zdravie.

Lea Šimová 7.b

Bola raz jedna včielka, ktorá sa volala Včielka Meduľka a bola to najveseľšia včielka na svete.

Ona bola žlto-čierna včielka ako aj všetky iné, ale mala oveľa pestrejšie farby ako iné včielky. Bola veľmi malá, ale preto milá, láskavá a veľmi, veľmi usilovná. Jedného dňa sa Včielka Meduľka a jej skupina, ako aj každý deň, vybrali na lúku plnú krásnych kvetov, zbierať svoj najsladší med. Keď prišli, videli niečo čo ich veľmi prekvapilo. Všetky kvety na lúke boli zatvorené a včielky nevedeli prečo. Včielky sa pokúšali od kvetov zistiť, prečo sú zatvorené, ale márne. Žiadny kvet im nič neodpovedal, čo im tiež bolo divné, keďže sa často rozprávali. Včielky si začali medzi sebou

šuškať a rozoberať, čo sa mohlo stať. Jedna si myslela, že sa niečoho naľakali, druhá zase, že nechcú, nech z nich berú med. Takto si šuškali, až nastal veľký krik, ktorý trval pár minút a potom Včielka Meduľka vykrikla:

„DOST! Musíme zistiť, prečo sa všetky kvietky zatvorili a musíme to riešiť, lebo ľudia zostanú bez medu, ktorý tak veľmi milujú.“

Keď to dopovedala, všetky včielky išli za ňou, aby sa opýtali niekoho, či o tom niečo vie. Opýtali sa najprv motýľa, pretože ho prvého uvideli, ale on im nič nevedel o tom povedať. Ako tak šli, opytovali sa všetky zvieratá, ktoré stretli, ale nikto im nepomohol. Potom sa jedna včielka spamätala:

„Môžeme sa opýtať vtákov, ony by to mali vedieť.“ Včielka Meduľka si myslela, že je to dobrý nápad, tak šli nájsť nejakého. Prvého vtáka, ktorého videli, bola vrana, tak sa ju opýtali. A vrana im odpovedala:

“Je to preto, lebo sa slnko skrylo za oblaky, ale zajtra zase bude svietiť slnko a kvety sa otvoria.“ Včielky boli veselé, že zistili, čo sa vlastne stalo a prečo sú kvety zatvorené a netrpezlivo čakali ďalší deň. Ako vrana povedala, zajtrajší deň a to od samého rána bol veľmi slnečný. Včielky sa hneď vybrali na lúku, kde boli všetky kvety otvorené a pustili sa do práce. A nazbierali toľko medu, že bude pre všetkých.

Včielky musia veľmi veľa a rýchlo pracovať, aby sme my mali dobrý med.

Mia Čániová 5.b

UČITELIA A ŽIACI CEZ KLÚČOVÚ DIERKU

V škole sa rozprávajú dvaja prváčikovia:
„Ešte 58 rokov a ideme do dôchodku“.

Otec synovi:

- Všimla si učiteľka, že ti pomáhám s úlohou?
- Nie, len povedala, že som zo dňa na deň sprostejší.

Pani učiteľka sa pýta na hodine prírodovedy:

„Janko, povedz nám aspoň jedného cicavca, ktorý nemá zuby.“

Janko bez zaváhania odpovie: „Môj dedo!“

Po príchode domov sa otec pýta syna: „A čo zaujímavé ste sa dnes učili?“

Syn: „Nooo, na chémii sme sa učili ako vyrobiť výbušninu.“

Otec vyzvedá aj ďalej: „A čo budete robiť zajtra v škole?“

Syn: „V akej škole?“

Miško hodnotí svoje prvé dni v škole a hovorí rodičom:

„Tá naša učiteľka vôbec nič nevie. Stále sa nás niečo vypytuje!“

Janko dostal trojku z matematiky.

Učiteľka sa ho pýta: „Janko, čo tam tak gumuješ?“

„A nepovedali ste, že si tu trojku mám opraviť?“

Žiak hovorí učiteľovi:

„Chcel by som byť na Mesiaci!“

„A to už prečo?“ opýta sa prekvapený učiteľ.

„Tam je všetko šesťkrát ľahšie.“

Učiteľ sa pýta žiakov:

„Kto z vás mi vie vysvetliť, prečo pri búrke vidíme najskôr blesk a až potom počujeme hrmenie?“

Prihlási sa Janko:

„Pán učiteľ, to je preto, že oči máme vpredu a uši až za nimi.“

Klopanie na nebeskú bránu. Svätý Peter zakričí: „Čo je?“
V tom sa od brány ozve: „Nehovorí sa, čo je, ale kto je!“

Svätý Peter iba pozdychne: „Bože, zase učiteľka!“

Nápis pri miestnom rybníku: „Kúpanie zakázané.
Porušenie tohto nariadenia sa trestá pokutou sto eur.
V zime 50% zľava.“

V krajčírstve: „Ľutujem, pani, ale čistý hodváb teraz nemáme.“
Zákazníčka: „Dajte mi, aký máte, ja si ho doma operiem!“

Čo je to maximálna trepezlivosť? Hodiť činku do vody a čakať, až sa vynorí.

Aká je to turecká izba? V každom rohu šabl'a.

Čo je pre Jánošíka hrach?
To isté, čo pre Supermana kryptonit.

Viete prečo kostra nemôže skákať bungeejumping?
Lebo nemá na to žalúdok ani nervy!

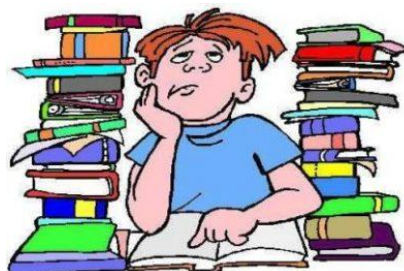
Rozprávajú sa dva transformery, keď dopíjajú pivo:
„Tak čo, poskladáme sa na taxík?“

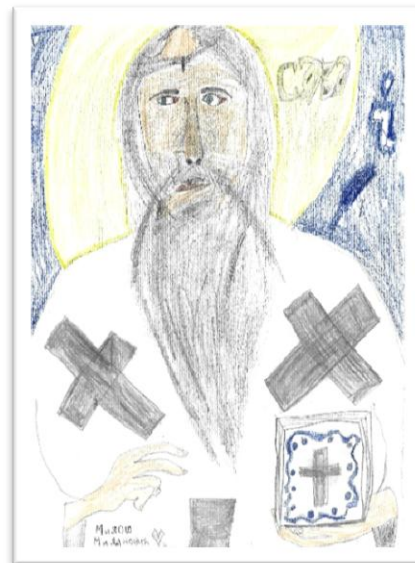
Janko, - vraví učiteľka, - prebud' Paľka.
Prečo ja, pani učiteľka? Veď vy ste ho uspali.

ДАН СВЕТОГ САВЕ

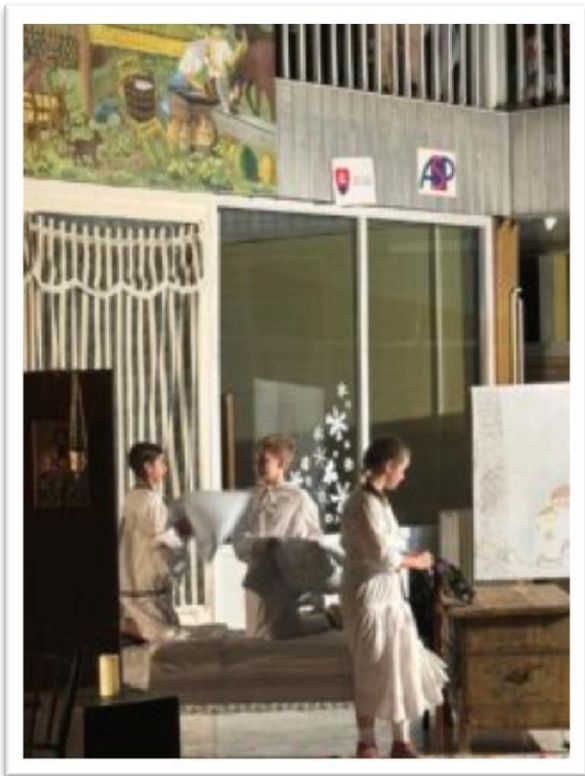
У нашој школи је и ове године обележен Дан Светог Саве коме су присуствовали ученици, наставници, запослени и гости. Школска слава увек је прилика да се подсетимо овог великана српске историје, за нас најважнијег по просветитељском раду. Свака школа је храм посвећен знању и зато сви ми идемо стопама Светога Саве.

Присутнима се обратила директорка школе др Зденка Дудић речима: „ Ако погледамо биографију Растка Немањића, првог српског архиепископа, видећемо да је то човек који је умео да поштује друге, без обзира на околности у којима је живео и остваривао своје циљеве. Управо та његова врлина мора нам бити путоказ – неопходно је међусобно поштовање свих учесника у процесу учења, јер само то води до тога да се изнад свега цени знање. Ослањајући се на ово наслеђе, чије су вредности непролазне, ми као учитељи, морамо остати верни своме позиву и нашим ученицима указати на то шта треба да цене и на чему треба да истрају у животу како би били добри људи“.

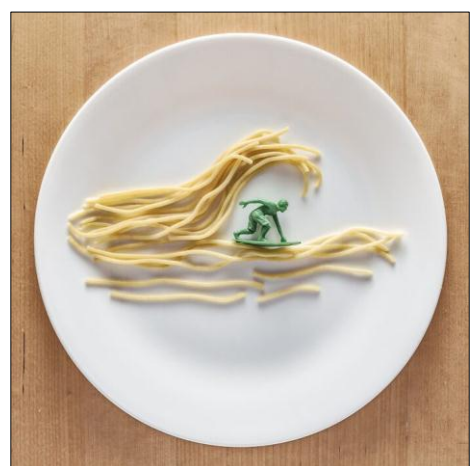
У част великог празника – Савиндана су наставници и ученици наше школе припремили пригодан програм и представу Лазе Лазаревића „Први пут са оцем на јутрење“. Лепу представу коју су сви могли да погледају припремила је наставница српског језика Бранислава Буквић, која за све представља пример добре праксе.

ZAÚJÍMAVOSTI – KREATÍVNA TVORBA

Ako bežné predmety premieniť na umelecké diela?

**Čo hovoríte na túto
kreatívnu tvorbu?
Zaujala vás?**

БИБЕРЧЕ

O VETERNOM KRALJOVI

